

Arrest

**nr. 87 545 van 13 september 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 juni 2012 tot weigering tot in overweging-name van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 25 juni 2010 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 13 april 2011 resulteerde in een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besliste bij arrest nummer 65 111 van 26 juli 2011 eveneens tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Verzoeker diende een tweede asielaanvraag in op 18 juni 2012.

1.3. Op 22 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater). Dit vormt de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…) Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten K. A. K. M. (…)

geboren te Paghman, op (in) 30.03.1990

en van nationaliteit te zijn : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 18/06/2012(2)

Overwegende dat betrokkene op 26/06/2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 23/07/2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten werd met een arrest tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat betrokkene op 16/06/2012 een tweede asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een brief van de dorpsoudsten van Paghman voorlegt om aan te tonen dat betrokkene wet degelijk van Paghman afkomstig is en dat zijn broer ontvoerd en verdwenen is. Overwegende dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in haar beslissing dd 14/04/2011 in het kader van de eerste asielaanvraag van oordeel was dat er geen geloof kon gehecht worden aan het beweerde verblijf van betrokkene in Paghman. Overwegende dat de voorgelegde brief een duidelijk gesolliciteerd karakter heeft en niet van die aard is dat ze de beslissing inzake de vorige asielaanvraag in positieve zin zou kunnen wijzigen. Overwegende dat betrokkene verder bijkomende informatie geeft over de personen door wie hij bedreigd wordt en met wie hij problemen zou hebben. Overwegende dat betrokkene verklaart deze informatie te hebben verkregen van zijn vader die dit steeds voor betrokkene zou achtergehouden hebben. Overwegende dat het hier louter om informatie gaat die verkregen werd van een betrokken persoon (zijn vader) en waar geen enkel officieel bewijs over bestaat. Overwegende dat het dan ook louter om beweringen gaat die betrokkene op geen enkele manier kan aantonen. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De boven vermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 16 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 22/05/2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd deelde koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In wat als een enig middel kan beschouwd worden, beroept verzoeker zich op “Schending van artikel 3 EVRM, artikel 1, artikel 25 (2)f, artikel 32 en artikel 34 (2)a van de Procedurerichtlijn, van artikel 51/8 en artikel 57/6 Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht juncto de motiveringsplicht”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Verzoeker benadrukt afkomstig te zijn van Paghman, Afghanistan, en dat zijn leven aldaar ernstig in gevaar is.

Dat de dorpsouderen van Chandalbai van het district Paghman in het door verzoeker tijdens de tweede asielaanvraag overhandigd document dan ook bevestigen dat K. Z. (...), zoon van K. A. (...), op 30-12-2011, door bewapende mannen ontvoerd werd omwille van de problemen die ze hebben met zijn broer, zijnde verzoeker.

Dat verzoeker verder eveneens bijkomende informatie heeft bezorgd aan de Dienst Vreemdelingen-zaken, om zijn afkomst van Afghanistan, meer bepaald van het district Paghman, aan te tonen.

Dat evenwel de Dienst Vreemdelingenzaken, in de bestreden beslissing stelt:

“Overwegende dat betrokkene op 25/06/2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 29/07/2010 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten werd met een arrest tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat betrokkene op 18/06/2012 een tweede asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een brief van de dorpsoudsten van Paghman voorlegt om aan te tonen dat betrokkene wel degelijk van Paghman afkomstig is en dat zijn broer ontvoerd en verdwenen is. Overwegende dat het Commissariaat -Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in haar beslissing dd. 14/04/2011 in het kader van de eerste asielaanvraag van oordeel was dat er geen geloof kon gehecht worden aan het beweerd verblijf van betrokkene in Paghman. Overwegende dat de voorgelegde brief een duidelijk gesolliciteerd karakter heeft en niet van die aard is dat ze de beslissing van de vorige asielaanvraag in positieve zin zou kunnen wijzigen. Overwegende dat betrokkene verder bijkomende informatie geeft over de personen door wie hij bedreigd wordt en met wie hij problemen zou hebben. Overwegende dat betrokkene verklaart deze informatie te hebben verkregen van zijn vader die dit steeds voor betrokkene zou achtergehouden hebben. Overwegende dat het hier louter om informatie gaat die verkregen werd van een betrokken persoon (zijn vader) en waar geen enkele officieel bewijs over bestaat. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.”

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in overweging te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.” (eigen onderlijning)

Evenwel bepaalt artikel 32 van de Procedurerichtlijn:

“1. Indien een persoon die in een lidstaat asiel heeft aangevraagd, aldaar verdere verklaringen heeft afgelegd of een volgend verzoek heeft ingediend, kan deze lidstaat deze verdere verklaringen of de elementen van het volgende verzoek onderzoeken in het kader van de behandeling van het vorige verzoek of in het kader van de toetsing van de beslissing waartegen beroep of bezwaar is aangetekend, voorzover de bevoegde autoriteiten rekening kunnen houden met alle elementen die aan de nadere verklaringen of het volgende verzoek in dit kader ten grondslag liggen.

2. Voorts kunnen de lidstaten een specifieke procedure zoals bedoeld in lid 3 toepassen wanneer een persoon een volgend asielverzoek indient:

a) nadat het vorige verzoek werd ingetrokken of ervan is afgezien op grond van artikel 19 of 20,

b) nadat een beslissing is genomen over het vorige verzoek. De lidstaten kunnen tevens beslissen deze procedure niet eerder toe te passen dan nadat een definitieve beslissing is genomen.

3. Een volgend asielverzoek moet eerst aan een voorafgaand onderzoek worden onderworpen om uit te maken of er, sinds de intrekking van het vorige verzoek of na de in lid 2, onder b), bedoelde beslissing inzake dit verzoek, nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de asielzoeker zijn voorgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij voor erkenning als vluchteling in aanmerking komt overeenkomstig Richtlijn 2004/83/EG.

4. Indien na het in lid 3 bedoelde voorafgaande onderzoek nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de asielzoeker zijn voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in aanmerking komt krachtens Richtlijn 2004/83/EG, wordt het verzoek verder behandeld overeenkomstig hoofdstuk II.

5. De lidstaten kunnen overeenkomstig hun nationale wetgeving een hernieuwd verzoek verder behandelen wanneer er andere redenen zijn om een procedure te heropenen.

6. De lidstaten kunnen besluiten het verzoek enkel verder te behandelen indien de betrokken asielzoeker buiten zijn toedoen de in de leden 3, 4 en 5 beschreven situaties in het kader van de vorige procedure niet kon doen gelden, in het bijzonder door zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel krachtens artikel 39 uit te oefenen.

7. De in dit artikel bedoelde procedure kan ook van toepassing zijn ingeval een ten laste van een asielzoeker komende persoon een verzoek indient nadat hij er overeenkomstig artikel

6, lid 3, mee heeft ingestemd dat zijn geval deel uitmaakt van een namens hem ingediend verzoek. In dit geval zal het voorafgaande onderzoek in lid 3 erin bestaan na te gaan of met de situatie van de afhankelijke persoon verband houdende feiten een apart verzoek rechtvaardigen.” (eigen onderlijning)

Het dient benadrukt te worden dat de Belgische interne wetgeving, vervat in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet ernstige aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging) een veel zwaardere bewijslast vraagt van de betrokkene asielzoeker dan de Richtlijn.

En dat terwijl artikel 1 van de Procedurerichtlijn het doel van de Richtlijn bepaalt:

“Deze richtlijn beoogt de vaststelling van minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus.” (eigen onderlijning)

Dat het aan de rechtscolleges toekomt om een richtlijnconforme interpretatie te geven aan de interne wettelijke regels en rechtsnormen.

Het dient inderdaad benadrukt te worden dat de elementen die verzoeker aanbrengt tijdens zijn tweede asielaanvraag, inderdaad van dien aard zijn dat ze de kans aanzienlijk groter maken om erkend te worden.

Dat deze beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens in strijd is met het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 81/08 van 27 mei 2008, waarin het Grondwettelijk Hof bevestigt dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij de toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet niet over de ‘aard’ van de nieuwe gegevens in het licht van de voorwaarden van de definitie van vluchteling en van die van de subsidiaire bescherming mag uitspreken.

“Als de vreemdeling nieuwe gegevens aanvoert, maar de bevoegde Minister of diens gemachtigde oordeelt dat zij niet van dien aard zijn dat daardoor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 wordt aangetoond, is artikel 51/8 niet van toepassing.”

Dat daarnaast artikel 34 (2)a van de Procedurerichtlijn bepaalt dat lidstaten hoogstens regels m.b.t. de bewijslast mogen uitvaardigen die “(a) de betrokken asielzoeker ertoe verplichten feiten te vermelden en bewijzen te leveren die een nieuwe procedure rechtvaardigen”.

Dat deze beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, die een veel strengere bewijslast vraagt van de betrokken asielzoeker, manifest in strijd is met deze Richtlijn.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31)’.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

3. Aangaande het verzoek tot schorsing

Dat verzoeker bij toepassing van artikel 39/82 van de vreemdelingenwet de schorsing vordert van de bestreden beslissing.

Dat de dadelijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aan verzoeker een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel zal berokkenen.

Dat de illegale toestand die een inherent gevolg is van de negatieve beslissing een voor verzoeker moeilijk te herstellen nadeel vormt

Dat in afwachting van een uitspraak omtrent het annulatieberoep de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing dan ook dient opgeschort te worden gezien de nefaste gevolgen die de uitvoering zal hebben ten aanzien van verzoeker.”

2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“ (...) 2.2 Repliek op verzoekers enig middel tot nietigverklaring.

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van:

- artikel 3 EVRM,
- artikel 1,25 (2)f, 32 en 345 (2)a van de Procedurerichtlijn,
- de zorgvuldigheidsbeginsel juncto de motiveringsplicht.

De verwerende partij merkt vooreerst op dat door verzoeker niet nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoeker nochtans voorgehouden schending van artikel 3 EVRM.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van die rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde eveneens om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Derhalve is dit onderdeel van verzoekers enig middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

De verwerende partij laat verder gelden dat zij het middel niet ontvankelijk acht in zoverre de schending van 'de Procedurerichtlijn' wordt aangevoerd, zonder dat verzoeker verder uiteenzet welke richtlijn hij precies bedoelt.

Aldus blijft verzoeker in gebreke een voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel te geven, dewelke nochtans is vereist opdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in art. 39/78 io. 39/69 §1, 4° van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (cf. naar analogie de rechtspraak van de Raad van State i.v.m. het begrip "middelen" : R.v.St. nr. 48.643, 20.7.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.137, 2.6.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.).

Het is dan ook ten overvloede dat de verwerende partij nog laat gelden dat verzoeker evenmin dienstig de schending kan aanvoeren van de richtlijn 2005/85/EG van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus.

Immers werd deze richtlijn omgezet in het Belgisch recht, zodat verzoeker zich niet meer op de directe werking ervan kan beroepen.

Deze omzetting gebeurde door middel van:

de Wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

- het Koninklijk Besluit van 27 april 2007 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

- het Koninklijk Besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen;

- het Koninklijk Besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dienen gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

- de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoeker toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat hij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze Richtlijn kan beroepen.

De loutere beweringen van verzoeker dat de Belgische wetgeving een veel zwaardere bewijslast vraagt van de betrokken asielzoeker dan de richtlijn, kunnen niet worden aangenomen. Verzoeker toont niet aan dat de richtlijn verkeerd zou zijn omgezet. Daarenboven beperkt verzoeker zich tot het uiten van theoretische beschouwingen, zonder dat hij in concreto aangeeft welk element door de gemachtigde ten onrechte niet als nieuw in de zin van artikel 51/8 van de wet werd beschouwd.

Verzoekers beschouwingen hebben geen betrekking op de in casu bestreden beslissing, waarvan hij de motieven volledig onbesproken laat.

Verwerende partij verwijst ten overvloede nog naar de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof inzake de 'nieuwe gegevens' zoals vereist bij artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet:

"B.80.4, Het voormelde artikel 42 beoogt enkel een aanpassing van de redactie van artikel 51/8, eerste lid, om rekening te houden met de invoeging van het nieuwe begrip « subsidiaire bescherming » in de wet van 15 december 1980 (artikel 48/4) (Pari St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 99) en zulks door de toevoeging van de zinsnede « of ernstige aanwijzingen best aan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 »,

Het bestreden artikel 192 beoogt enkel een technische aanpassing van de redactie van artikel 51/8, tweede lid, ten gevolge van de overdracht van de bevoegdheden van de Raad van State naar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bijgevolg geldt de interpretatie die het Hof in zijn voormelde arresten nrs. 61/94 en 83/94 aan het vroegere artikel 50, der de en vierde lid\ van de wet van 15 december 1980 heeft gegeven, evenzeer ten aanzien van het nieuwe artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980.

B. 81. Artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980\ waarvan het tweede lid door het bestreden artikel 192 is gewijzigd, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet, onder voorbehoud dat artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 aldus wordt geïnterpreteerd dat het slechts op een louter bevestigende beslissing van de minister of zijn gemachtigde van toepassing is" (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008).

Alsook het arrest nr. 95/2008 :

"B. 70. Op grond van artikel 51/8, eerste lid, eerste zin, van de Vreemdelingenwet, zoals vervangen bij het bestreden artikel 42 van de wet van 15 September 2006, kan de minister of zijn gemachtigde beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid ter uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen (hierna : Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.

B. 71. Tegen die bepaling voert de verzoekende partij in de zaak nr. 4188 een zesde middel aan, afgeleid uit de schending van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 8, lid 2, onder c), van de Procedurerichtlijn, aangezien de gelijke behandeling van de asielverzoeken veronderstelt dat ze allemaal worden behandeld volgens dezelfde, door de wetgever ingestelde procedure voor de Commissaris- generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de enige bestuurlijke overheid is die kennis en expertise heeft over de normen die op het gebied van het asiel- en vluchtelingenrecht van toepassing zijn. 65

B. 72. Volgens de parlementaire voorbereiding worden « de bewoordingen van artikel 51/8 gewijzigd als gevolg van de bepaling die wordt voorzien in het nieuwe artikel 49/2 van de wet en die voorziet dat de aanvraag tot erkenning van de status van vluchteling of het toekennen van het statuut van subsidiaire bescherming gebeurt in de vorm van een asielaanvraag » (Parl. St, Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 99),

De bestreden bepaling wijzigt aldus niet fundamenteel de voordien bestaande mogelijkheid voor de minister of zijn gemachtigde om asielaanvragen niet in aanmerking te nemen Indien reeds voordien een asielaanvraag werd ingediend en geen nieuwe elementen worden aangebracht die een grondig onderzoek van de aanvraag verantwoorden.

B.73. Hoewel de termijn voor de omzetting van Procedurerichtlijn in de nationale wetgeving nog niet was verstreken op het ogenblik dat de bestreden bepaling is aangenomen, volgt uit artikel 10, lid 2, van het EG-Verdrag, in samenhang gelezen met artikel 249 ervan en met de richtlijn zelf dat de wetgever zich gedurende die termijn dient te onthouden van maatregelen die de verwezenlijking van het door artikel 8, lid 2, onder c), van die richtlijn voorgeschreven resultaat ernstig in gevaar zouden brengen (zie HvJ, 18 december 1997, vzw Inter-Environnement Wallonie t. Waals Gewest, § 45).

B. 74. De maatregel berust op een objectief criterium, namelijk het voordien bestaan van een asielaanvraag en de afwezigheid van nieuwe elementen, bedoeld bij de wet. Hij past derhalve in het kader van het geheel van maatregelen om het hoofd te bieden aan de toename van aanvragen die van meet af aan niet gegrond lijken wegens het herhaalde karakter ervan. Die maatregel is relevant in het licht van de door de wetgever nagestreefde doelstelling.

De omstandigheid dat de asielverzoeken thans door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden behandeld, sluit niet uit dat de minister of diens gemachtigde kennis neemt van een dossier om na te gaan of de voorwaarden voor toepassing van de beslissing om de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen overeenkomstig de bestreden bepaling voorhanden zijn, wat overigens een voorwaarde is om te kunnen besluiten dat het gaat om « dezelfde aanvraag ».

Tegen de beslissing van de minister of zijn gemachtigde Staat eveneens beroep open bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de aanvrager niet verstoken is van jurisdictionele bescherming.

Uit wat voorafgaat vloeit voort dat de maatregel redelijk is verantwoord. Hij brengt het door artikel 8, lid 2, onder c), van de Procedurerichtlijn voorgeschreven resultaat evenmin ernstig in gevaar(GwH 26 juni 2008, nr. 9581/2008).

De verwerende partij laat gelden dat de in casu bestreden beslissing geheel terecht werd genomen op basis van art. 51/8 eerste lid Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een

reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen
- relevant moeten zijn. i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in het vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt zijn bevoegdheid hierdoor uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat er door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan artikel 52 van de Vreemdelingenwet, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is zij bevoegd om zich uit te spreken over artikel 52 van de vreemdelingenwet, aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de commissaris-generaal (Gedr.St. Kamer, 2005- 2006, nr. 51 2478/001, p. 100).

- In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (bijlage 13quater). Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal.

De bestreden beslissing maakte in casu uitdrukkelijk melding van de volgende motieven:

“Overwegende dat betrokkene op 25/06/2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 29/07/2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten werd met een arrest tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat betrokkene op 18/06/2012 een tweede asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een brief van de dorpsoudsten van Paghman voorlegt om aan te tonen dat betrokkene wel degelijk van Paghman afkomstig is en dat zijn broer ontvoerd en verdwenen is. Overwegende dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in haar beslissing dd 14/04/2011 in het kader van de eerste asielaanvraag van oordeel was dat er geen geloof kon gehecht worden aan het beweerde verblijf van betrokkene in Paghman. Overwegende dat de voorgelegde brief een duidelijk gesolliciteerd karakter heeft en niet van die aard is dat ze de beslissing inzake de vorige asielaanvraag in positieve zin zou kunnen wijzigen. Overwegende dat betrokkene verder bijkomende informatie geeft over de personen door wie hij bedreigd wordt en met wie hij Problemen zou hebben. Overwegende dat betrokkene verklaart deze informatie te hebben verkregen van zijn vader die dit steeds voor betrokkene zou achtergehouden hebben. Overwegende dat het hier louter om informatie gaat die verkregen werd van een betrokken persoon (zijn vader) en waar geen enkel officieel bewijs over bestaat. Overwegende dat het dan ook louter om beweringen gaat die betrokkene op geen enkele manier kan aantonen. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat erf wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen” (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding oordeelde terecht dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht.

Verzoeker licht zelfs niet toe welk element volgens hem wel een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet zou uitmaken; hij laat de motieven van de bestreden beslissing volledig onbesproken. Verzoeker kan dan ook niet dienstig de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of de motivering inroepen.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoeker slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoeker door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet - naar behoren - worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Verzoekers beschouwingen missen juridische grondslag, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing die geheel terecht werd genomen.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij dan ook de mening toegedaan dat verzoekers enig middel niet kan worden aangenomen.”

2.3. De Raad acht het middel onontvankelijk voor zover de schending opgeworpen wordt van “*artikel 3 EVRM, (...) artikel 25 (2)f, (...) van de Procedurerichtlijn (...) en artikel 57/6 Vreemdelingenwet*” aangezien verzoeker nalaat in concreto uiteen te zetten op welke wijze voormelde bepalingen geschonden werden door de bestreden beslissing.

Verzoeker acht verder artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) geschonden alsook “*de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht*” doch laat na zijn betoog te concretiseren. Verzoeker gaat op geen enkel moment in op de door de verwerende partij gedane beoordeling van de door hem aangebrachte elementen ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag. Door louter de motivering van de bestreden beslissing in zijn geheel te citeren alsook artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en een theoretische uiteenzetting te geven over de zorgvuldigheidsplicht, toont verzoeker niet in concreto aan dat voormelde wetsbepaling of beginsel van behoorlijk bestuur “*iuncto de motiveringsplicht*” geschonden werden door de bestreden beslissing. Het middel is op dit vlak onvoldoende uitgewerkt om ontvankelijk te zijn.

De exceptie van onontvankelijkheid van het middel, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota, is in de aangegeven mate gegrond.

2.4. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. (...)”

2.5. Uit artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die worden aangevoerd in een meervoudig asielverzoek:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de eerdere procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021);
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. De Raad merkt verder op dat artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de verwerende partij niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen. Evenwel sluit artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet uit dat

de bewijswaarde van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld. Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kan dus bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens nagaan of deze gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8200 (c)). Of een aangebracht gegeven wijst op het bestaan van een “ernstige aanwijzing”, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven.

2.7. In concreto oordeelt de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing in lijn met het gestelde in punt 2.6. dat verzoeker de informatie over personen door wie bedreigd wordt verkregen heeft van zijn vader, dat er geen enkel officieel bewijs daarvan bestaat en dat het dan ook om loutere beweringen gaat die op geen enkele manier worden aangetoond. In concreto oordeelt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens in lijn met het gestelde in punt 2.6. dat de door verzoeker ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag neergelegde brief van de dorpsoudsten van Paghman een duidelijk gesolliciteerd karakter heeft en niet van die aard is dat hij de beslissing inzake de vorige asielaanvraag in positieve zin zou kunnen wijzigen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat in de punt 1.1. bedoelde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op zeer uitgebreide wijze werd gemotiveerd dat aan verzoekers beweerde verblijf in Paghman, Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Tevens werden twijfels geuit rond de geloofwaardigheid van verzoekers problemen in Afghanistan. De Raad maakte in beroep geen andersluidende beoordeling van verzoekers zaak. Gelet op de door de verwerende partij in de bestreden beslissing gedane beoordeling van de aangebrachte elementen, die verzoeker op zich niet betwist, en de in punt 1.1. bedoelde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het in punt 1.1. bedoelde arrest van de Raad, komt verwerende partij dan ook tot de gerede conclusie dat verzoeker *“geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980”*.

2.8. Met zijn theoretisch betoog en zijn overtuiging dat de elementen die hij heeft aangebracht *“inderdaad van dien aard zijn dat ze de kans aanzienlijker groter maken om erkend te worden”* toont verzoeker niet in concreto aan dat de door de verwerende partij gedane beoordeling van de door hem voorgelegde elementen ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag in het licht van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet in strijd is met het door hem geciteerde arrest van het Grondwettelijk Hof, of blijk zou geven van een interpretatie die niet conform de in het verzoekschrift geciteerde bepalingen van de Procedurerichtlijn is, door de verwerende partij in haar nota terecht begrepen als richtlijn 2005/85/EG van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA